

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1411203643
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1411203643.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej, v právnej veci žalobcu: Klepáč - združenie pre ôsmy mlyn na Vydrici, o.z., IČO: 30 867 002, Bratislava, Cesta mládeže č. 5, zastúpený JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, Bratislava, Šafárikovo nám. č. 2, proti žalovanému: R. O. M., I. X. XX.X.XXXX, G. Z. Z., H. Č. XX, zastúpený spoločnosťou Schwarz advokáti s. r. o., IČO: 36 858 285, Bratislava, Podbrezovská č. 40, za ktorú koná JUDr. Ing. Andrej Schwarz, o zaplatenie sumy 195.528,78 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 22. júla 2020, č.k. 8 C 46/2012-1125, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 22. júla 2020, č.k. 8 C 46/2012-1125, potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Bratislava IV. rozsudkom (v poradí druhom) zo dňa 22.7.2020, č.k. 8 C 46/2012-1125, I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 195.528,78 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 25.6.2008 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 17.3.2011, ktorou sa právny predchodca žalobcu (L. Pačaj) domáhal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 195.528,78 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 25.6.2008 až do zaplatenia. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že spoločnosť RRK, s.r.o., IČO: 36 495 476, ako dodávateľ na základe objednávky zo dňa 26.4.2006 a súčasne na základe predchádzajúcich rokovaní so žalovaným, začala s rekonštrukciou nehnuteľnosti - O. W. N., na základe ústne uzatvorenej zmluvy o dielo medzi žalovaným ako vlastníkom nehnuteľnosti a uvedenou spoločnosťou. Dňa 4.12.2006 spoločnosť RRK, s.r.o. dielo odovzdala, žalovaný ho prevzal a pri tomto úkone bolo dohodnuté zaplatenie úhrady za zrealizované dielo až v období rokov 2008/2009 z dôvodov na strane žalovaného. Na základe odovzdávacieho protokolu dňa 10.6.2008 vystavila spoločnosťou RRK, s.r.o. faktúru č. XXXXXXXX na sumu 195.528,78 €, ktorú žalovaný neuhradil.

1.3. Rozsudkom (v poradí prvom) zo dňa 3.7.2015, č.k. 8 C 46/2012-354, bola žaloba zamietnutá z dôvodu premlčania, keďže žalovaný vzniesol dôvodne námietku premlčania. Voči uvedenému rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie; Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22.6.2018, č.k. 14 Co179/2016-498, napadnuté uznesenie (správne rozsudok, poznámka odvolacieho súdu) zrušil a vrátil vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie po vrátení veci odvolacím súdom, a to výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu, žalovaného, svedkov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, na základe

čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Žalovaný po zrušení rozhodnutia krajským súdom uviedol, že zmluva o dielo uzavretá nikdy nebola, ak by aj bola, nebola uzavretá platne, keďže zo samotnej objednávky nevyplýva presná špecifikácia diela. Faktúra bola vystavená na vykonanie diela v rozsahu 900 m³, čo nemohol ako fyzická osoba skontrolovať a neexistuje žiadny výkaz, výmer, takže nie je možné zistiť, či žalovaný (pravdepodobne žalobca, poznámka odvolacieho súdu) dielo naozaj vykonal. Žalobca ani nepredložil žiaden doklad o odvoze sutiny. Právny predchodca žalobcu nepostupoval voči nemu s odbornou starostlivosťou ako spotrebiteľovi a nevydal mu potvrdenie o prijatí objednávky, ktoré musí obsahovať označenie predmetu diela, rozsah, akosť, cenu a čas zhotovenia diela. V protokole o odovzdaní diela sa uvádza ako moment splatnosti rok 2008/2009 i moment „pri dokončení stavby O.. W. N.“. Nie je pritom zrejmé, či ide o dokončenie stavby bez nedorobkov a vád, zhotovenie do fázy holodomu, do momentu protokolárneho odovzdania, do momentu právoplatného kolaudačného rozhodnutia, alebo do momentu otváracej party na stavbe. Rovnako nie je jasné, či by právny predchodca žalobcu mohol vystaviť faktúru aj v prípade, ak by stavba W. N. nebola „dokončená“ ani do konca roka 2009. Ad absurdum možno tvrdiť, že nárok žalobcu nie je doposiaľ splatný. Podľa neho odvolací súd nesprávne posúdil § 634 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko toto ustanovenie hovorí o skončení (celého) diela a má sa na mysli dielo toho istého zhotoviteľa. V danom prípade však už zhotoviteľ žiadne iné ako žalované dielo nedodával. Celé dielo bolo dodané odovzdávacím protokolom. Žalobca ako zhotoviteľ odkázal na zhotovenie úplne iného diela ako mal dodať on sám. Ak aj zmluva bola ústne uzavretá, neobsahovala údaj o splatnosti ceny diela, preto bol právny predchodca žalobcu ako zhotoviteľ oprávnený požadovať zaplatenie ceny diela ihneď po jeho zhotovení. Ak dohoda o splatnosti uvedená v odovzdávacom a preberacom protokole by mala byť záväzná, išlo o zmenu v obsahu záväzku, pretože pôvodný záväzok bol povinný platiť kedykoľvek na výzvu. Nová záväzku ohľadne splatnosti v čase, keď si zhotoviteľ mohol svoje právo na odplatu už uplatniť, avšak rozhodol sa odložiť splatnosť, nemá vplyv na plynutie premlčacej doby, ktorá plynie od momentu, kedy si žalobca ako zhotoviteľ mohol uplatniť svoj nárok prvýkrát. Navyše je prejav vôle zmluvných strán nezrozumiteľný, z dôvodu ktorého je zmluva o dielo neplatná. Neurčitosť vyplýva i zo skutočnosti, že právny predchodca žalobcu sa nesprával ako bežný dodávateľ, ale ako generálny sponzor, pričom tabuľa o tom, že je sponzorom bola osadená aj v čase, keď vystavil údajnú faktúru. Neskôr uviedol, že mal vždy záujem výlučne na tom, aby sa sponzorsky opätovne vybudoval W. N., prispieval nemalými čiastkami priamo, alebo prostredníctvom občianskeho združenia. Nemal žiadny dôvod (logický, ekonomický) komerčne si objednať dodanie diela, nakoľko neplánoval mlyn komerčne využívať a vzhľadom na jeho vek a život mimo Slovenskej republiky to nedáva žiadnu logiku. Naproti tomu p. X. má významnú motiváciu vlastniť alebo kontrolovať nehnuteľnosti na Železnej studničke, ktorou sa nijako netají. Ak by išlo o čisto komerčný vzťah, tak by p. B. nebol členom občianskeho združenia. Prostredníctvom fiktívnej pohľadávky má p. X. na základe postúpenej pohľadávky od p. B. Občianskemu združeniu Klepáč záujem na exekúcii mlyna. P. X. prezentoval, že mlyn bol zrekonštruovaný, skutočnosť je iná, od roku 2010 nemá žiadny prístup k nehnuteľnosti na základe konania p. X., ktorý ho zo združenia vylúčil. Doteraz je predsedom združenia žalobcu, ktorý nedal podnet na podanie žaloby, pričom za združenie koná predseda združenia a jeden člen združenia, preto je podaná žaloba nulitný právny úkon. Prvoinštančný súd zistil, že podľa objednávky zo dňa 26.4.2006 (č.l. 9 spisu), si žalovaný na základe stretnutia a dohovoru so spoločnosťou RRK, s.r.o., objednal stavebné práce na objekte O.. W. N., Z., E. studienka, konkrétne výkopové a zemné práce pri rekonštrukcii oporných múrov, odstránenie staticky narušených častí kamenných múrov, ich výmenu, výstavbu oporných múrov pozdĺž toku O., vrátane všetkých zemných prác. Práce boli dohodnuté v objeme 900 m³ za vopred dohodnutú cenu 5.500,- Sk (165,97 €) bez DPH za m³ muriva. L. B., konateľ spoločnosti RRK, s.r.o., objednávku dňa 27.4.2006 prevzal. Spoločnosť RRK, s.r.o. výzvou zo dňa 27.11.2006 (č.l. 10 spisu) požiadala žalovaného, aby si práce vykonané v období od 29.5.2006 do 25.11.2006 v celom rozsahu prevzal dňa 4.12.2006 na stavbe nehnuteľnosti; žalovaný výzvu prevzal dňa 27.11.2006. Z odovzdávacieho a preberacieho protokolu zo dňa 4.12.2006 (č.l. 11 spisu) vyplýva, že žalovaný prevzal dielo bez nedorobkov a vád, na stavbe boli zrealizované výkopové a zemné práce pri rekonštrukcii oporných múrov, odstránenie staticky narušených častí kamenných múrov, ich výmena, výstavba oporných múrov na svahu za objektom mlyna, výstavba klenbových skladov (pivnic), výstavba oporných múrov pozdĺž toku Vydrice, vrátane všetkých prípravných a zemných prác v celkovom objeme 900 m³. Účastníci preberacieho a odovzdávacieho konania sa v protokole dohodli, že úhrada za zrealizované dielo bude preberajúcim uhradená pri dokončení stavby O. W. N. v roku 2008/2009, nakoľko tento má finančné prostriedky viazané na dokončenie tejto stavby. Spoločnosť RRK, s.r.o. faktúrou č. XXXXXXXX (č.l. 12 spisu), splatnou dňa 24.6.2008, vyfakturovala žalovanému celkom sumu 195.528,78 € na základe objednávky zo dňa 26.4.2006 za práce na objekte O.. W. N., a to výkopové a zemné práce pri rekonštrukcii oporných

múrov, odstránenie staticky narušených častí kamenných múrov, ich výmenu, výstavbu oporných múrov na svahu za objektom a klenbových pivníc, výstavbu oporného múru pozdĺž brehu toku Vydrice, vrátane všetkých zemných prác. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 11.2.2010 spoločnosť VALTRADING, s.r.o., IČO: 36 495 476 (do 27.11.2009 spoločnosť RRK, s.r.o.), postúpila pohľadávku voči žalovanému vo výške 195.528,78 € na L. B., narodený dňa X.X.XXXX, bytom O. č. XXX. Oznámenie o postúpení pohľadávky spoločnosť VALTRADING, s.r.o. doručovala listom zo dňa 11.2.2010 žalovanému (č.l. 15-16 spisu). Zo záverov znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz zo dňa 19.2.2013, č. ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2012/5871 (č.l. 225-233 spisu) zistil, že sporné podpisy na dokumentoch predložených žalobcom (faktúra č. XXXXXXXXX zo dňa 10.6.2008, výzva na prevzatie diela zo dňa 27.11.2016, odovzdávací a preberací protokol diela zo dňa 4.12.2006 a objednávka zo dňa 27.4.2006) pravdepodobne vyhotovil žalovaný. Na základe návrhu žalobcu po predložení zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15.12.2014 (č.l. 272 spisu), uznesením č.k. 8 C 46/2012-302, zo dňa 10.2.2015, rozhodol o pripustení zmeny strán sporu na strane žalobcu tak, že namiesto žalobcu L. B. vstúpil do konania ako nový žalobca N. - združenie pre ôsmy mlyn na Vydrici, o.z. Darovacou zmluvou uzatvorenou dňa 4.11.2009 medzi žalovaným ako darcom a W. N. n.f. ako obdarovaným (č.l. 924-926 spisu), žalovaný previedol svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti O. W. N. na obdarovaného; k zavŕšeniu procesu prevodu nehnuteľnosti nedošlo z dôvodu zákazu žalovaného nakladať s touto nehnuteľnosťou z dôvodu prebiehajúceho súdneho konania (č.l. 927, 932 spisu). Štatutárny zástupca žalobcu Mgr. G. N. vo výpovedi tvrdil, že p. X., konateľ spoločnosti, v ktorej pracoval, sa poznal so žalovaným, ktorí sa nejakým spôsobom dohodli, že sa ide rekonštruovať mlyn, zmluvne to neriešil. Firma p. X. Presburg Finance Group pracovala s RRK, t.j. firmou p. B. na inom projekte vo Vrakuni, pričom spolupracovali i na rekonštrukcii ôsmeho mlyna. Činnosť bola koordinovaná so žalovaným. Samostatne sa stavala budova, okolie. Firma RRK, s.r.o. robila zemné práce. Firma, v ktorej pracoval, robila budovu a vnútro budovy. Celý prístup bol rozbitý, musela sa urobiť zemina, skaly, aby tam mohli chodiť stroje, bolo treba korigovať riekku, aby to vyzeralo ako teraz. Vtedy to bola neudržiavaná lúka a rozpadnutá budova. Začalo sa to asi v roku 2006, keď bol sneh a zima a skončilo v roku 2009 pred letom, nakoľko to žalovaný chcel mať otvorené pred letom pre verejnosť. Aj po otvorení sa tam stále dorábali nejaké práce. Žalovaný bol stále nespokojný s tým čo sa robí, vyhadzoval ľudí, zakázal vstup zamestnancom, ktorí neboli jeho zamestnancami, ale boli dodávateľskí. Stalo sa viackrát, že sa práce zastavili, žalovaný to počas výstavby menil, práce a celú činnosť chcel organizovať, ale skôr to brzdil. Práce prebiehali s nejakými prestávkami tri roky. Predtým ako to bolo dokončené sa ešte robili práce, bolo to v roku 2009, ale práce sa robili aj po otvorení. Za RRK, s.r.o. konal p. B., dodávateľ, s ktorým spolupracujú až doteraz pri iných projektoch, pri iných stavbách. Ich spoločnosť mala nejakú ústnu dohodu so žalovaným, nikto nepredpokladal, že sa situácia vyvinie do takéhoto stavu, vtedy to bola rozumná dohoda konateľa firmy so žalovaným, že sa bude niečo robiť, aj s nejakou víziou. Bola podpísaná dohoda s ich spoločnosťou, taktiež boli podpísané objednávky i s inými spoločnosťami, ktoré tam robili. Žalovaný žil v Austrálii, ale bol často na stavbe, on niekedy vozil žalovaného na stavbu, fyzicky tam on nepracoval, robil organizačné práce, nepracoval fyzicky, bol iba zamestnancom firmy. Na spoluprácu p. B. oslovil p. X., nevedel kto vyplácal p. B.. Žalovaný spomínal niečo o úhrade po dokončení celého diela, toto isté uvádzal aj firme, v ktorej pôsobil on. Niektoré práce boli realizované formou subdodávky, nevedel kto uhrádzal odmenu subdodávateľom. Žalovaný určoval čo má p. B. robiť. Jeho úlohou bola rekonštrukcia budovy, na ktorej pracovali zamestnanci p. X.. Pracoval na rekonštrukcii budovy ako projektový manažér a zamestnanec p. X.. Neorganizoval zemné práce v okolí, ale videl ako sa tieto vykonávali, nakoľko to súviselo aj s rekonštrukciou budovy. Svedok L. B. vo výpovedi uviedol, že si nepamätá z akého dôvodu postúpil pohľadávku na žalobcu. Na rekonštrukciu ho oslovil p. X., jeho obchodný partner v roku 2006, zoznámil ho so žalovaným, s ktorým spísali objednávku v roku 2006, ktorú podpísal, spravili výmer, koľko by to asi bolo kubíkov muriva, robili potok na Vydrici. Niekedy na jeseň dokončili práce, vtedy bol aj preberací protokol so žalovaným, ktorý nadiktoval ako má vyzeráť, všetko riešil so žalovaným. Bola len ústne dohoda, písomná nie. Objemu prác bolo viac ako bolo na objednávke, čo bral ako sponzorský dar, nakoľko so žalovaným mal veľmi dobré vzťahy. So žalovaným sa dohodli na tom čo bude presne robiť, robil všetky vnútorné múry okolo N., potok a všetky roboty ohľadom kameňa, z ktorého sa robili oporné múry. Na fotodokumentácii je celá roboty, ktorú jeho spoločnosť RRK, s.r.o. na mlyne N. vykonávala. Pracoval na základe pokynu žalovaného, čo povedal, to urobili. Na stavbe bol do roku 2008, vyzval žalovaného na prevzatie diela, žalovaný žiadal, aby bol odovzdávací protokol doplnený o zápis, že fakturovať mu môže až po dokončení stavby, keď bude mať uvoľnené prostriedky zo Švajčiarska. Preberací a odovzdávací protokol napísal on v Bratislave, žalovaný mu nadiktoval text. Po dokončení stavby žalovaný prestal komunikovať, nedvíhal telefón, nezaplátil do

dnešného dňa, nevedel dôvod, nakoľko robota bola urobená, on svojich zamestnancov zaplatil. P. X. ho oslovil na spoluprácu na mlyne N., povedal mu „pod' spraviť oporné múry môjmu známemu,“ žalovaný je solventný, ručil za neho. Na zmluve o dielo sa dohodli so žalovaným ústne na N., bolo to niekedy na jar v roku 2006, prítomný bol pri tejto dohode i p. X., rozprávali sa aj o cene, ktorá je uvedená v objednávke. Predtým ako bola spísaná objednávka, bol ústne dohodnutý so žalovaným objem vykonaných prác a cena za vykonávané práce. Faktúru vyhotovila účtovníčka v slovenských korunách, po dokončení prác v roku 2008, na pokyn žalovaného mu ju priniesol a opýtal sa ho kedy zaplatí, na čo žalovaný povedal „za chvíľu dostaneš L.“ a aby ju zmenil na eurá. Svedok W. X. vo výpovedi uviedol, že jeho firma Presburg Financial Group začala rekonštruovať mlyn N. a sprostredkoval ďalšie firmy na vykonávanie iných prác. Nepamätal si, či jeho firma pracovala aj na príľahlých pozemkoch, nevyhlásil, že nejaké práce vykonávala aj jeho firma. Žalovaného kontaktoval v roku 2005, na konci toho roka alebo na začiatku roka 2006 sa začalo s prácami na stavbe, v roku 2006 už práce prebiehali. Dohodol firmu p. B. na vykonanie zemných prác - zachytenie statických múrov k svahu za mlynom i k potoku Vydrica, žalovaný a firma p. B. sa ústne dohodli, že za koľko to bude a v akom množstve, asi to bolo formou objednávky, tak ako aj s ním. Žalovaný mal presne spočítaný objem prác a okrem p. B. mu dohodil aj iného dodávateľa na iné zemné práce, s ktorým sa však žalovaný nedohodol. K dohode o cene prišlo, informoval ho o tom p. B. i žalovaný. S druhým dodávateľom sa žalovaný nedohodol, nakoľko sa nedohodli na cene, keďže druhý dodávateľ (zrejme firma Eco Prima Stav) chcel za vykonané práce 7.000.000,- Sk a požadoval zálohu, s p. B. bol spokojný, keďže sa dohodli na nižšej cene a p. B. netrval na zálohe, pričom s ním bolo dohodnuté, že dostane zaplatené potom, ako si pohľadávku od žalovaného združenie vymôže. Vzťahy boli dobré, až pokým sa nedokončil objekt, kedy pýtal peniaze on i p. B.. Žalovaný bol predsedom žalobcu do roku 2009, bol jeho zakladajúcim členom spolu s ním, funkcia žalovaného ako predsedu združenia bola riadne ukončená. Vzťahy medzi ním a žalovaným sa naštrbili v roku 2009, keď si vyfakturovali za práce na W. N., kedy žalovaný darovacou zmluvou previedol tento mlyn na neziskový fond, čím sa snažil zbaviť majetku, aby nemusel zaplatiť pohľadávku voči jeho spoločnosti. Svedkyňa S. O. vo výpovedi tvrdila, že sú so žalovaným dlhoroční priatelia, o všetkých prípadoch, ktoré ho postihli sa bavia. Bola členkou združenia, ktoré žalovaný založil, stará sa o domácnosť žalovaného, vybavovala veci ohľadne úradov v čase, keď nebol na Slovensku. K predmetnému mlynu uviedla, že žalovaný bol nadšený, venoval tomu čas i peniaze. P. X. sa ponúkol, že to začne stavať, žalovaný bol takmer denne na stavbe alebo mailom denne komunikoval, sú dôkazy ako to financoval, plánoval každú položku, ktorú platil má žalovaný zapísanú. Ona má fotografie z doby pred stavbou, počas, aj po stavbe N., stavba bola dokončená v roku 2009, resp. v júni 2009 to tam zariaďovali, potom boli vyhodení dňa 29.7.2010. Zdieľa všetky pojednávania so žalovaným a rozprávajú sa o tom doma. Nebola uzatvorená písomná objednávka, všetky práce od roku 2005 sponzoroval p. X. s tým, že to bude sponzorovať do konca. P. X. zabezpečil všetok materiál, pracovníkov a stroje na rekonštrukciu oporných múrov, potom dal vyčistiť potok, na čo bol zavolaný p. B., ktorý nepožadoval žiadne peniaze. P. X. zabezpečoval celú realizáciu stavby, žalovaný vyplácal ľudí, ktorí tam pracovali priamo, bolo to v januári 2008 (podľa žalobcu pôvodne uviedla, že v januári 2006), keď p. X. prestal vyplácať ľudí na stavbe. Bola pritom ako nejakému L., ktorý jej bol predstavený, žalovaný vyplatil nejakú finančnú čiastku, nevedela presne akú. P. B. nestaval múry, iba ich sanoval, nevystavoval oporné múry, klenby pivníc, ani betonáž pivníc, nakoľko tieto pivnice majú 100 rokov a sú pôvodné. Jediný múr, ktorý p. B. vystaval bol pri potoku Vydrica, ktorý sa zrútil do potoka, ktorý vo veľkosti 30 m znova stavali. Žalovaný podľa výpočtov v jeho osobnom zošite zaplatil v rámci rekonštrukcie robotníkom, murárom, stolárom spolu cca 939.532,- Sk za obdobie od roku 2007, pričom meno p. Pačaja v týchto zápisoch nefiguruje. P. B. nepožadoval od žalovaného žiadne úhrady, neho vyplácal p. X., vie to z jeho svedeckej výpovede v inom konaní, v ktorom uviedol, že vybral peniaze z fondu združenia N. a tieto peniaze použil na vyplatenie robotníkov na stavbe W. N. v decembri 2006. V inom konaní za trojpodlažnú stavbu žaluje žalobca žalovaného o zaplatenie sumy 95.000,- €. Má vedomosť o tom, že žalovaný mal vo Švajčiarsku účet, nebola prítomná pri vyplácaní p. B. p. X.. Podpísala nejakú darovaciu zmluvu, kde bol darca žalovaný a obdarovaný W. N., n.f., v ktorom bola správkyňou od roku 2009 (od jeho založenia) do mája 2013. W. O. ako svedok vo výpovedi uviedol, že má k žalovanému priateľský vzťah. Na aktivitách súvisiacich s W. N. sa zúčastňoval v rokoch 2006 - 2008, bol jedným zo zakladajúcich členov OZ N. a bol v kontakte so žalovaným, ktorý ho požiadal, či by nebol spoluzakladateľ W. N.. E. N. bolo založené na to, aby prevádzkovalo W. N. v súlade so želaním žalovaného a jeho manželky G. L. M., t.j. primárne na účely využitia pre deti a mládež, športové aktivity a iné neziskové aktivity. K rekonštrukcii objektu W. N. dodal, že štruktúra zabezpečenia bola komunikovaná tak, že žalovaný ako vlastník objektu do rekonštrukcie zabezpečí vlastné finančné zdroje a prostriedky a na druhej strane p. X., ktorý bol tiež jedným zo zakladajúcich členov, mal zabezpečiť sponzorské dary a vstupy formou prác, služieb a iného

plnenia. Nepozná p. B., nespomínal si, že by ho niekedy stretol osobne na stavbe mlynu, alebo niekde inde. Vo faktúre nie je uvedený podrobný rozsah prác a v akom objeme sa uskutočnili výkopové práce a tak nie je možné posúdiť objektívne oprávnenosť takto vystavenej faktúry. Nemá vedomosť, že by žalovaný uzatvoril zmluvu o dielo s právnickou osobou, ktorá vystavila predmetnú faktúru a nepamätal si na žiadnu odpliatnú zmluvu o dielo, ktorú by žalovaný uzatváral. Sponzorsky podporila rekonštrukciu W. N. ako hlavný sponzor spoločnosť PFG, v ktorej bol p. X. konateľom a sponzorsky prispela stavebným materiálom firma Holcim, a.s. a 2 % z dane spoločnosť ZIPP. Ďalší svedok B. L. vo výpovedi uviedol, že sa so žalovaným pozná od roku 2006 i s občianskym združením a ľuďmi, ktorí sa okolo neho pohybujú. V roku 2006 pracoval pre firmu Holcim, a.s., ktorú oslovil Slovenský skauting, ktorý pomáhal žalovanému pri rekonštrukcii W.. Tento projekt ich ako firmu oslovil a dohodli sa na sponzorských dodávkach cementu, kameniva, betónu a podobne. V tom roku spoznal aj p. O., p. X., ktorý sám seba prezentoval, že je zástupca firmy PFG - generálneho sponzora rekonštrukcie W. N.. On bol veľmi aktívne zapojený do celého procesu, na mlyne bol minimálne niekoľkokrát do mesiaca, vnímal čo sa všetko deje, v roku 2009 mal na starosti dokončovacie práce. Meno p. B. neregistroval počas celej rekonštrukcie, nikdy také meno nepočul, až v súvislosti s týmto súdnym konaním. Objem vyfakturovaných prác by trvalo urobiť niekoľko mesiacov, bolo by to viditeľné a je pravdepodobné, že by bol tento objem väčší, ako obstavaný objem samotnej budovy mlyna. Je mu čudné, že si taký rozsah prác nevšimol. Vzťah so žalobcom (občianskym združením) sa zhoršil po valnom zhromaždení, ktoré zvolal p. X. v septembri 2009 spôsobom, ktorý bol krajne netypický pre toto občianske združenie, na ktorom sa zúčastnil aj právny zástupca žalobcu JUDr. M.. On je členom neinvestičného fondu W. N., ktorý založil žalovaný v roku 2009, ktorému po odstúpení od nájomnej zmluvy daroval žalovaný nehnuteľnosť W. N., pričom k zaznamenaniu prevodu v liste vlastníctva bránilo predbežné opatrenie, ktoré bolo vyvolané i týmto súdnym sporom a tak sa 10 rokov bráni neinvestičnému fondu vykonávať jeho funkciu. Firma Holcim, a.s. darovala 20 ton cementu a niekoľko desiatok m³ betónu, nevedel či ešte niekto iný dodával kameň, cement, betón. Generálny sponzor a dodávateľ bol p. X. a jeho firma PFG a keďže to bolo dodávané sponzorsky, nebola žiadna zmluva, objednávka, ani odovzdanie diela. Žalovaný hradil práce za jeho účasti v roku 2009 a on tieto práce koordinoval. Prvoinštančný súd z darovacích zmlúv uzatvorených medzi spoločnosťou Holcim (Slovensko) a.s. ako darcom a žalobcom zo dňa 29.10.2008, dňa 11.7.2006, dňa 21.9.2006 a dňa 31.10.2006 zistil, že darca daroval žalobcovi cement, štrk a betón v množstve určenom v darovacích zmluvách (č.l. 734-741 spisu). Zo záverov znaleckého posudku č. 166/2020, vypracovaného Ing. Mgr. V. B. (č.l. 978-1002 spisu) na základe obhliadky objektu O.. W. N. a prislúchajúcich oporných múrov a zamerania vyplýva, že práce boli vykonané v objeme nad rozsah dohodnutých stavebných prác objednaných objednávateľom (žalovaným) v objednávke zo dňa 26.4.2006, ktorý bol v objeme 900 m³; objem prác vykonaných na rekonštrukcii oporných múrov pozdĺž toku Vydrice, za objektom mlyna je 361 m³; objem prác vykonaných na rekonštrukcii objektu VIII. W. N. je 930 m³.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 631, § 632, § 633 ods. 1 veta prvá, § 634 ods. 2, § 644, § 645 ods. 1, § 646 ods. 3, § 524 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (účinného od 1.5.1995 do 31.12.2008) a dôvodil dôvodnosťou žaloby. Mal za to, že je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu, na ktorého platne postúpil pohľadávku uplatňovanú v konaní pôvodný žalobca L. B. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2014. Žalobca je občianskym združením, ktoré má spôsobilosť byť stranou sporu, pričom nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že ako predseda združenia je oprávnený v mene združenia konať, pričom nedal na takéto konanie súhlas a tak konanie voči nemu nemôže byť vedené. Z verejného registra občianskych združení vedeného Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky vyplýva, že štatutárnym orgánom združenia je Mgr. G. N.. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že spoločnosť RRK, s.r.o. a žalovaný uzatvorili zmluvu o dielo, ktorou sa právny predchodca žalobcu (spoločnosť RRK, s.r.o.) ako zhotoviteľ, zaviazal pre žalovaného ako objednávateľa, vykonať stavebné práce uvedené v objednávke žalovaného, v rozsahu uvedenom v objednávke, pričom zmluvné strany si dohodli, že právny predchodca žalobcu vykoná stavebné práce v objeme 900 m³ za cenu 5.500,- Sk (182,56 €) bez DPH za m³ muriva. V odovzdávacom a preberacom protokole žalovaný potvrdil, že dielo dňa 4.12.2006 v rozsahu 900 m³ prevzal s tým, že bolo bez nedorobkov a väd. Splatnosť ceny bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá po dokončení diela O.. W. N. v roku 2008/2009. Z výpovedí svedkov (W.. G. N., W. X., S. O., B. L.) mal preukázané, že k dokončeniu stavby W. N. došlo v lete roku 2009, pričom ešte aj po odovzdaní stavby mlyna prebiehali dokončovacie práce. Žalovaný svoje tvrdenia o tom, že s firmou RRK, s.r.o. nespolupracoval, že L. B. nepozná a že nikdy s jeho spoločnosťou neuzatvoril zmluvu o dielo,

na základe čoho sú všetky žalobcom predložené dokumenty sfaľované vrátane jeho podpisu, v konaní nijako nepreukázal, pričom tieto boli v rozpore s tvrdeniami žalobcu podloženými predloženými listinnými dôkazmi a svedeckými výpoveďami. Na potvrdenie tvrdenia žalovaného o sfaľovaní jeho podpisov nenavrhol žalovaný vykonať v konaní žiadne dokazovanie, keď pri vyšetrowaní trestného činu boli tieto dokumenty podrobené znaleckému dokazovaniu, z ktorého záverov vyplynulo, že na predmetných dokumentoch je pravdepodobne podpísaný žalovaný. K tvrdeniu žalovaného, že mu nebolo vystavené písomné potvrdenie o prevzatí objednávky v rozpore s § 632 Občianskeho zákonníka, ktoré by obsahovalo označenie predmetu diela, jeho rozsah, akosť, cenu za vykonanie a čas jeho zhotovenia uviedol, že žalovaný si u spoločnosti RRK, s.r.o. písomne objednal konkrétne práce na objekte O.. W. N. (označenie predmetu diela), v objeme 900 m³ (rozsah diela), za 5.500,- Sk bez DPH za m³ muriva (cena za vykonanie diela). Uvedenú objednávku Rudolf Pačaj ako konateľ spoločnosti RRK, s.r.o. svojim podpisom potvrdil dňa 27.6.2006, čím potvrdil prevzatie objednávky v súlade s § 632 Občianskeho zákonníka. Dodal, že aj v prípade nedodržania tejto povinnosti spoločnosťou RRK, s.r.o. ako zhotoviteľa, by to bez ďalšieho nespôsobovalo neplatnosť zmluvy o dielo, najmä ak je na základe ďalších dôkazov preukázané, že zmluva o dielo bola uzatvorená a za akých podmienok. Žalovaný v priebehu konania vzniesol námietku premlčania, ktorú posúdil ako nedôvodnú. Zmluvné strany si dohodli splatnosť ceny diela, konkrétne dokončením stavby O.. W. N. v roku 2008/2009. Svedkovia potvrdili (väčšina z vypočutých svedkov, vrátane svedkov navrhnutých žalovaným), že k dokončeniu stavby mlyna došlo v lete 2009. Ak by k dokončeniu stavby došlo skôr, tak ako uviedol vo výpovedi svedok L. B. v roku 2008, po čom vystavila jeho spoločnosť faktúru žalovanému za vykonané dielo (jún 2008), nič by to nezmenilo na skutočnosti, že žaloba bola na súd podaná v trojročnej premlčacej dobe dňa 17.3.2011 v súlade s § 101 Občianskeho zákonníka. Právo žalobcu ako právneho nástupcu spoločnosti RRK, s.r.o. uplatniť si pohľadávku z predmetnej zmluvy o dielo na súde potom nie je premlčané. Žalovaný namietal, že dohoda účastníkov zmluvy o splatnosti pohľadávky z nej vyplývajúcej nie je dostatočne určitá, keďže nie je zrejmé čo presne znamená dokončenie stavby O.. W. N., takže sa zmluva ako taká považuje za neplatnú z dôvodu, že je voči nemu ako spotrebiteľovi nejasná. K tejto námietke dôvodil, že je primárne na vôli účastníkov zmluvy o dielo, kedy si dohodnú splatnosť ceny diela a prípadne na akú udalosť ju budú viazať. V danom prípade je jasne v odovzdávacom a preberacom protokole zachytené, že sa zmluvné strany dohodli, že splatnosť ceny diela nastane až po dokončení stavby O.. W. N.. Uvedený údaj je určiteľný, dostatočne špecifikovaný, je ním najskôr odovzdanie a prevzatie diela O.. W. N.. V konaní bolo preukázané, že k dokončeniu stavby W. N. došlo v lete roku 2009, prípadne podľa tvrdenia L. B. v roku 2008, pred vydaním faktúry v júni 2008, po čom vyhotovil faktúru za účelom vyúčtovania ceny diela. Je tak zrejmé, že od tohto momentu bola pohľadávka právneho predchodcu žalobcu v súlade s dohodou vyjadrenou písomne v odovzdávacom a preberacom protokole splatná a tento ju mohol v prípade jej nedobrovoľného splnenia v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe uplatniť žalobou na súde. Právny predchodca žalobcu si pohľadávku žalobou doručenu súdu dňa 17.3.2011 na súde pred uplynutím premlčacej doby uplatnil, preto túto námietku žalovaného o premlčaní považoval za nedôvodnú. Splatnosť ceny diela bola zmluvnými stranami dohodnutá na neskôr (niekoľko rokov po vykonaní diela spoločnosťou RRK, s.r.o.), t.j. až po dokončení stavby W. N., čo nebolo v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa, práve naopak takáto dohoda o splatnosti ceny diela nemohla mať za následok neplatnosť zmluvy o dielo, bez ohľadu na spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu. Žalovaný tiež tvrdil, že pri dohode o splatnosti došlo k novácii záväzku, čo podľa neho nemá vplyv na plynutie premlčacej doby, keďže sa takto zhotoviteľ rozhodol v čase, keď už cena diela bola splatná (odovzdaním diela). Tento argument ale nemá vplyv na plynutie premlčacej doby, ktorá začala plynúť dňom nasledujúcim po dokončení stavby VIII. W. N., tak ako sa zmluvné strany dohodli, nie odovzdaním diela žalovanému, ako tvrdil žalovaný. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že uplatnenú pohľadávku spoločnosti RRK, s.r.o. uhradil W. X., ktorý bol sponzorom rekonštrukcie O.. W. N.. Jediným dôkazom bola zápisnica z výsluchu v rámci vyšetrowania, kde otec L. B. uviedol, že mal vedomosť, že L. B. W. X. niečo zaplatil. Keby uvedené aj bolo preukázané, nie je zrejmé za čo a koľko peňazí mal W. X. L. B. zaplatiť, najmä ak spolupracujú i na iných projektoch a či sa to týkalo spoločnosti RRK, s.r.o. alebo L. B. ako fyzickej osoby. Svedkyňa S. O. uviedla, že bola prítomná pri tom, keď žalovaný vyplácal nejakému L. peniaze, avšak toto nepreukazuje čo i len čiastočnú úhradu pohľadávky uplatňovanej v konaní. Navyše S. O. má blízky vzťah so žalovaným, ktorý na ňu previedol vlastnícke právo k svojmu bytu, s ktorým nemôže žalovaný nakladať z dôvodu vedenia tohto súdneho konania a tak má uvedená svedkyňa osobný záujem na výsledku tohto konania a jej výpoveď môže byť touto skutočnosťou ovplyvnená. Žalovaný namietal, že mu nebol predložený žiadny súpis prác, či výmer, výkaz. Nebolo preukázané, že by si v uvedenom prípade zmluvné strany dohodli, že nárok na zaplatenie ceny diela (či odovzdanie a prevzatie diela) vzniká zhotoviteľovi

až po predložení súpisu vykonaných prác odsúhlaseného objednávateľom. Naopak, žalovaný svojim podpisom potvrdil, že prevzal dielo bez nedorobkov a vád v rozsahu 900 m³. Keďže prevzatie diela, ani splatnosť ceny diela nebola viazaná na predloženie súpisu prác zhotoviteľa, nemá toto bez ďalšieho vplyv na povinnosť žalovaného cenu diela zaplatiť. Dodal, že žalovaným tvrdené porušenie daňových predpisov (nezaplatenie dane) spoločnosťou RRK, s.r.o. nemá žiadny vplyv na povinnosť objednávateľa zaplatiť zhotoviteľovi za dodané dielo dohodnutú cenu. Rovnako faktúra vystavená v tom čase v cudzej mene nespôsobuje jej neplatnosť, ak sa zmluvné strany dohodli, že cena za dielo bude uvedená v cudzej mene, čo je preukázané podpisom žalovaného na faktúre a ďalším nespochybňovaním faktúry ako takej, vrátane meny, v ktorej bola vystavená. Žalovaný začal spochybňovať predložené dôkazy vrátane faktúry až v priebehu tohto súdneho konania. Rovnako je bez vplyvu na rozhodnutie porovnávanie ceny rekonštrukcie nehnuteľnosti s cenou za práce vykonaných spoločnosťou RRK, s.r.o. v okolí mlyna, keďže porovnávanie cien rozličných diel nijako nepreukazuje nedôvodnosť uplatneného a preukázaného nároku. Pri rozhodovaní nevychádzal z fotografií predložených v konaní, keďže z nich nie je možné zistiť rozsah prác, ani kto ktoré práce vykonával. Zásadným a podstatným je fakt, že žalovaný si práce od spoločnosti RRK, s.r.o.

v objeme 900 m³ objednal, tieto prevzal bez nedorobkov a vád a zaviazal sa za ne zaplatiť cenu vo výške dohodnutej, premietnutej vo faktúre. Vady diela, vrátane jeho rozsahu žalovaný nereklamoval, namietal uskutočnenie diela a tiež jeho rozsah začal až v konaní pred súdom, ako aj spochybňovať faktúru, ktorá bola vystavená spoločnosťou RRK, s.r.o. na základe objednávky. V kontexte ostatných dôkazov vykonaných v konaní posúdil obranu žalovaného za účelovú, s cieľom vyhnúť sa plneniu zo zmluvy o dielo. Taktiež ako účelové posúdil tvrdenie žalovaného, že nemohol ako fyzická osoba tušiť koľko je 900 m³ betónu, preto nie je zřejmý rozsah diela určený v m³. Právny predchodca žalobcu ohľadne rozsahu a ceny diela vychádzal z písomnej objednávky žalovaného, ktorý takúto cenu a rozsah diela určil, dielo v takomto rozsahu i písomne prevzal (bez nedorobkov a vád), pričom žalovaný je stavebný inžinier, ktorý neskôr tvrdil, že rozsah vykonaných prác bol v objeme 18 m³ muriva, čo znamená, že nejde o nezainteresovaného laika, keď i svedkovia potvrdili, že žalovaný bol na stavbe aktívny, práce často sám koordinoval, všetko si zaznamenával. Záverom uviedol, že nevykonan dokazovanie výsluchom Ing. I., ktorý navrhol žalovaný na preukázanie, že nie je možné znalecké dokazovanie vykonať vo vzťahu k rozsahu vykonaného diela. Výsluch tohto znalca považoval za neúčelný, nakoľko skutočnosť, že sa znalec vyjadril, že nie je možné znalecký posudok vykonať (nie je možné určiť, kto práce vykonal a v akom rozsahu) tak, aby bol preskúmateľný, nebola v konaní sporná. Pri určovaní odôvodnenosti žaloby vychádzal primárne z riadne nespochybných dôkazov predložených v konaní právnym predchodcom žalobcu o tom, že dielo na základe objednávky bolo vykonané, odovzdané a prevzaté v rozsahu a cene určenej zmluvnými stranami bez toho, aby si žalovaný v záručnej dobe uplatnil akýkoľvek nárok zo zodpovednosti za vady diela. Žalovaný poukazoval na to, že znalec sa vyjadril, že objektívne nemohli byť dodané práce v rozsahu 900 m³, ale uvedené znalec vo svojom vyjadrení nijak neodôvodnil, pričom zo všetkých jeho ostatných odpovedí vyplynulo, že nie je možné rozsah prác určiť, kto tieto práce vykonával na základe predložených dôkazov a že neexistuje zameriavacia technika, ktorá by to umožňovala. Žalovaný spochybnil predložený dôkaz v konaní, a to znalecký posudok Ing. B. a namietal neoprávnenosť osoby M. X. ustalovať, ktoré práce vykonala spoločnosť L. B., pričom okrem zemných prác v okolí mlyna označil aj práce na samotnej stavbe O. W. N., čo je v rozpore s objednávkou podpísanou žalovaným predloženou v konaní. Zo samotných svedeckých výpovedí nevyplývalo, že by žalobca vykonával práce na samotnej stavbe W. N.. Cenu práce - rekonštrukcia samotnej stavby mlyna si spoločnosť Presburg Finance Group uplatnila samostatnou žalobou na súde. V znaleckom posudku absentujú akékoľvek výpočty a zameranie stavebných objektov, z dôvodu ktorého považoval uvedené tvrdenia žalovaného za dôvodné a tak z predloženého znaleckého posudku Ing. B. pri rozhodovaní nevychádzal.

3.2. Žalovanému uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania z dlžnej sumy v zákonnej výške 8,5 % ročne od 25.6.2008 (deň nasledujúci po splatnosti faktúry) až do zaplatenia.

3.3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 C.s.p., v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania (prvoinštančného aj odvolacieho) rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/, h/ C.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonan navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;

rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že počas celého súdneho konania spochybňoval nárok žalobcu, pretože žalobcom predložená dokumentácia nezodpovedá v žiadnom prípade realite a už vôbec nie tomu, že by žalobca dodal konkrétne práce v konkrétnom rozsahu. Žalobca nepredložil žiadne dôkazy o tom, ktoré práce reálne dodal a v akom rozsahu, takže mal povinnosť uniesť dôkazné bremeno, či medzi nimi vznikol a existoval platný záväzkový vzťah (zmluva o dielo), či žalobca preukázaný záväzkový vzťah i naplnil (či skutočne dodal dohodnuté dielo). Žalobca ale uvedené nepreukázal, pričom súd prvej inštancie odignoroval dôkazy preukazujúce, že žalobca dielo, ako tvrdí v žalobnom návrhu (stavebné práce v rozsahu 900 m³), nielenže nedodal a objektívne dodať nemohol. Upozornil na to, že je to práve žalobca, ktorý je povinný uniesť dôkazné bremeno o oprávnenosti svojho uplatneného nároku. Pokiaľ on existenciu nároku relevantne spochybnil, nemôže súd tvrdiť, že v danom prípade sú niektoré elementy nespochybnené. Od začiatku tvrdil, že stavebné práce v objeme 900 m³ sú absolútne vymysleným číslom, ktoré ani nemôžu objektívne zodpovedať realite, nakoľko z predbežného posúdenia a vedenia konania zo strany súdu prvej inštancie bolo zrejmé, že „prezume“, že žalobca dodal tvrdené práce, on však navrhol vykonať dôkaz znaleckým dokazovaním, ktorým by sa ustáľilo, kto a v akom rozsahu dodal sporné stavebné práce a najmä, či vôbec bolo objektívne možné tieto stavebné práce v uvedenom objeme dodať. V tejto súvislosti odkázal na ustanovenie § 185 a nasl. C.s.p. s tým, že o výsledku dokazovania je súd povinný oboznámiť účastníkov konania (správne strany sporu, poznámka odvolacieho súdu), v opačnom prípade, ak by súd zamlčal podstatný aspekt dokazovania, išlo by o arbitrárny a nezákonný postup súdu, ktorý by zakladal vadu konania a porušenia práva dotknutej strany na spravodlivý súdny proces. Prvoinštančný súd síce oslovil znalcov, avšak následne informoval strany len v rozsahu, že sa nepodarilo zabezpečiť znalecký posudok, pričom zatajil kľúčové vyjadrenie znalca (Ing. I.), ktorý sa vyjadril k skutočnostiam, ktoré tvrdil, keď uvedený znalec vo svojom vyjadrení potvrdil jeho tvrdenia. Výsledok dokazovania totiž nie je len to, že sa vyhotoví znalecký posudok, ale aj jeho nevyhotovenie a hlavne dôvody, prečo nie je možné znalecký posudok vyhotoviť. Práve v tomto konaní sú tieto dôvody kľúčovými pre ustálenie záveru, že mu žalobca objektívne nemohol dodať práce v takom rozsahu, v akom si ich uplatnil a že žalobca nepreukázal, že stavebné práce dodal, keďže bez akejkoľvek ďalšej dokumentácie (výkaz výmer, fakturácie dodaných materiálov, projekt, stavebný denník a iné) nevedel preukázať či vôbec a aké práce mu vlastne dodal. Tým, že súd prvej inštancie zatajil tieto zásadné závery znalca Ing. I., porušil jeho základné procesné práva, najmä právo na spravodlivý súdny proces, keďže mu odňal možnosť oboznámiť sa so závermi a tieto na riadnom pojednávaní ako dôkaz prejednať. Skutočnosť, že boli založené v spise totiž nijakým spôsobom neospravedlňuje súd prvej inštancie z toho, že o týchto záveroch mal sporové strany informovať a vykonať v danej veci dokazovanie riadnym postupom na pojednávaní. Prvoinštančný súd síce informoval na pojednávaní strany sporu, že sa mu nepodarilo zabezpečiť znalecký posudok, neinformoval ich ale o stanovisku znalca, že nie je objektívne možné určiť rozsah prác a kto tie práce vykonal napriek tomu, že toto stanovisko znalca (osloveného priamo súdom prvej inštancie, nie zabezpečeného niektorou zo sporových strán) je absolútne významné pre posúdenie, či tu vôbec je možné dôkazne ustáliť existenciu žalobného nároku. On navrhol vykonanie dôkazov, vypočutie riaditeľa znaleckej a expertíznej organizácie Ústavu stavebnej ekonomiky s.r.o. Ing. V. I., PhD., aby poskytol bližšie vysvetlenie svojho stanoviska a vyjadril sa k súkromnému znaleckému posudku, ktorý navrhol vykonať žalobca prostredníctvom znalkyne Ing. Mgr. V. B.. Súd prvej inštancie nevykonal v tomto smere navrhované dokazovanie ani dodatočne po tom, čo bol z jeho strany na túto skutočnosť upozornený a procesným podaním označeným ako návrh na vykonanie dôkazov požiadaný. Tým, že prvoinštančný súd odignoroval stanovisko Ing. I., PhD., ktorý sa k otázkam súdu vyjadril absolútne jednoznačne a ani v rozhodnutí sa s jeho závermi nijako nevysporiadal, zásadné procesne pochybil a porušil práva na spravodlivý súdny proces. Ďalej vytkol súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s tým, že p. W. X. označil za stavebné práce aj tie, ktoré mal údajne vykonať žalobca (uvádzané v tabuľke začínajúcej na str. 11 znaleckého posudku), týkajúce sa stavebných prác priamo na objekte W. N., a to základová doska, základové pásy, murivo nosné a murivo výplňové, betónáž stropov a priečok a schodiskových konštrukcií; prakticky tak označil skoro celú hrubú stavbu samotnej budovy mlyna za dodanú žalobcom. Je to však v prikróm rozpore so samotným dôkazom, objednávkou zo dňa 26.4.2006 i samotnou (preukázateľne antedatovanou) faktúrou, kde sa takéto práce nenachádzajú a rovnako ani z vykonaných svedeckých výpovedí (N., B., X.) nevyplývalo, že by žalobca mal vykonávať stavebné práce na samotnom objekte W. N.. Účelové „nafúknutie“ stavebných prác tak, aby to nejako vychádzalo na tvrdených 900 m³, je preukázateľne zrejmé z toho, že p. X. si už na tieto isté práce (stavebné práce priamo ohľadne objektu budovy W. N.) uplatnil na Okresnom súde Bratislava IV. pohľadávku svojou spoločnosťou Pressburg Finance Group,

s.r.o. (konanie bolo vedené pod č. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 24 C 16/2012, takže v dvoch rôznych konaniach sa ľudia okolo p. X. domáhajú zaplataenia za tie isté stavebné práce. Ani s touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Tie isté stavebné práce nemohli vykonať dve firmy, buď ich vykonala firma Pressburg Finance Group s.r.o., alebo ich vykonala firma RRK s.r.o. (L. B.) a uplatnila si ich v tomto konaní, resp. ich nevykonala žiadna z nich. Vo vzťahu k prvému konaniu (sp.zn. 24 C 16/2012), alebo k tomuto konaniu boli poskytnuté súdu prvej inštancie nepravdivé dôkazy, čím zjavne muselo dôjsť k spáchaniu trestného činu marenia spravodlivosti, resp. trestného činu krivej výpovede. Takáto situácia mohla nastať len preto, že v jednom i druhom konaní si subjekty voči nemu uplatnili svoje údajné pohľadávky bez predloženia akýchkoľvek hodnoverných dôkazov o tom, aké konkrétne práce, v akom presnom rozsahu a v akej cene skutočne dodali. Neexistuje k tomu čo len jeden jediný relevantný dôkaz, napríklad výkaz výmer s nacenením, stavebný denník, alebo aspoň faktúry z dodania materiálu, ktoré museli dostať od svojich subdodávateľov. Obidve žaloby sú postavené len na veľmi vágnych „objednávkach“, protokoloch a hlavne následných všeobecných svedeckých výpovediach ľudí okolo p. X. o tom, že stavba stojí a podobne. Pritom je právne významné, ako potvrdil nezávislý znalec dopytovaný súdom (Ing. I.), že nie je možné znalecky ustáliť, kto dodal aké práce. Namietal, že prvoinštančný súd ani neodstránil rozpor v tom, že p. X. označil práce na W. N. za dodané firmou p. B. (žalobcom) v rozpore so všetkými dôkazmi, ktoré boli vykonané. Z objednávky, protokolu a samotnej faktúry vyplývalo, že žalobca mal dodať stavebné práce len z okolia W. N., nie zo samotnej stavby W. N.. Všetci svedkovia (B., X., N.) pritom tvrdili, že žalobca mal dodať stavebné práce v okolí W. N., nakoľko stavebné práce na W. N. dodávala firma Pressburger Finance Group p. X.. Súd prvej inštancie sa tak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nijako nevysporiadal s tým, že samotní svedkovia navrhnutí žalobcom tvrdili, že žalobca vykonával práce len v okolí objektu W. N. (oporné múry, zemné práce) a nie na stavbe samotného W. N., že v znaleckom posudku Ing. B. sa tvrdilo (v rozpore so svedeckými výpoveďami i písomnou dokumentáciou predloženou žalobcom), že žalobca vykonaj aj hrubú stavbu W. N.. Bez zahrnutia hrubej stavby do rozsahu stavebných prác by nikdy objektívne nemohol v danej lokalite uskutočniť žalobou uplatnené stavebné práce v objeme 900 m³ a znalec Ing. I. jednoznačne vo svojom stanovisku konštatoval, že nie je možné dokázať kto a v akom rozsahu práce vykonaj a že je vylúčené, aby boli vykonané práce v uvedenom rozsahu. Za arbitrárne, až absurdné považuje závery súdu prvej inštancie (bod 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku), že rozsah prác nebol medzi stranami sporný, pretože ich spochybňuje počas celého vyše desaťročného súdneho procesu, a to už od jeho samotného začiatku. Prvoinštančný súd považoval výsluch Ing. I. za neúčelný, avšak žalobcovi umožnil vykonať znalecké dokazovanie (Ing. B.). Rovnako súd prvej inštancie účelovo argumentuje v uvedenom bode (20.), že vychádzal z riadne nespochybných dôkazov predložených v konaní o tom, že dielo na základe objednávky bolo vykonané, odovzdané a prevzaté v rozsahu a cene určenej zmluvnými stranami, ale práve to bola podstata sporu, ktorú po celý čas spochybňuje a navyše tie „dôkazy“ boli spochybnené i samotnými znalcami Ing. I. (nepriamo aj znaleckým posudkom Ing. B., keďže v jej znaleckom posudku sa uvádzali iné stavebné práce, konkrétne na stavbe W. N., aj keď z objednávky a faktúry a protokolu vyplývalo, že žalobca tieto práce na W. N. nevykonaj). Prvoinštančný súd náležite nevysvetlil, prečo považuje za nesporné skutočnosti, ktoré prima facie sú spornými z povahy veci a aj z jeho procesnej obrany. Poukázal ďalej na pochybenie súdu prvej inštancie, keď uvádza znalecký posudok Ing. B. v bode 8.16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a v ktorom konštatuje, že vychádza z nasledovného skutkového stavu (do ktorého zahrnul v bode 8.16. aj znalecký posudok Ing. B.), pričom na druhej strane v bode 21. tvrdí, že z daného posudku nevychádzal; ide o zrejmu kontradikciu. Z tohto dôvodu považuje závery prvoinštančného súdu za zmätočné a nepreskúmateľné, keďže nie je zjavné, či sa pri svojom rozhodovaní opieral o znalecký posudok Ing. B. alebo nie a ak áno, v akom smere a v akom rozsahu. Je pritom zaujímavé, že súd prvej inštancie sa stotožnil s jeho argumentom, že v posudku Ing. B. absentujú akékoľvek výpočty, preto je nepreskúmateľný, takže žalobca ani znaleckým posudkom nebol schopný preukázať aké práce a v akom rozsahu mu vlastne mal dodať a tak i súd prvej inštancie musel vidieť, že žalobca nepreukázal, ktoré práce dodal a v akom rozsahu, avšak na druhej strane napriek tejto skutočnosti mal za „nesporné“ aké práce a v akom rozsahu žalobca dodal. Je pritom úplne irelevantné, či je stavebným inžinierom alebo nie, nemá to nijakú právnu relevanciu k meritu veci a nie je dôležité, či niečo tušil alebo netušil, nakoľko relevantné je, že objektívne (preukázateľne) žalobca nemohol dodať stavebné práce v objeme 900 m³. Poukázal i na to, že to bol práve žalobca, ktorý porušil veľké množstvo povinností, aj keď prvoinštančný súd síce argumentuje, že porušenie daňových a účtovných povinností, či dokonca porušenie povinnosti podľa § 632 Občianskeho zákonníka, nemá mať vplyv na oprávnenosť nároku, a to aj povinnosti podľa stavebného zákona, napríklad povinnosť viesť stavebný denník, povinnosti súvisiace so zachovávaním odbornej starostlivosti, keď nijakým spôsobom neevidoval a ani nepreukázal, aké

stavebné práce vykonával. Žalobca ako podnikateľ svoj nárok ničím nepodoprel a nepreukázal, pričom preukázateľne porušil množstvo právnych predpisov, ale súd prvej inštancie nepochopiteľne vyložil túto dôkaznú núdzu v jeho neprospech, keď tvrdí, že ako stavebný inžinier mal niečo prezumovať, resp. vedieť, avšak takýto výklad je neudržateľný v kontexte spotrebiteľských práv i samotných dôkazov a jeho podaní. Vytkol prvoinštančnému súdu aj to, že sa nijako nevysporiadal s tvrdením B., že tam údajne bolo urobených dokonca aj viac ako 900 m³ prác, ale nepredložil o tom jediný dôkaz. Súd prvej inštancie dáva na jeho ľarchu, že dokumenty (objednávku, odovzdávací protokol, ako aj faktúru) začal spochybňovať až na súde, avšak nechal bez povšimnutia skutočnosť, že žalobca ako podnikateľ si u neho svoju údajnú pohľadávku nijako neuplatňoval. Prvoinštančnému súdu nebolo vôbec podozrivé, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by ho pred podaním žaloby vyzýval na úhradu faktúry a rovnako, že mu „nechýbalo“ 195.000,- € a spomenul si na ne skoro až tri roky po ich údajnej splatnosti, pričom za tie tri roky nevyvinul žiadnu iniciatívu, aby peniaze získal, keď absentuje akákoľvek čo i len indícia, že by sa žalobca správal tak, ako keby takúto pohľadávku skutočne vlastnil. To, že sa nebránil a že žalobca si žiadnu pohľadávku ani nikdy neuplatňoval svedčí skôr o tom, že údajné dokumenty (objednávka, protokol a faktúra), ak aj boli podpísané, nezodpovedali skutočnému vzťahu medzi žalobcom a ním. K tvrdeniu súdu prvej inštancie v bode 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že vady diela, vrátane jeho rozsahu nereklamoval, namietat' uskutočnenie diela a tiež jeho rozsah začal až v konaní pred súdom uviedol, že mu nerozumie, keďže je samo osebe nelogické a nie je jasné, čo tým chcel povedať. Nevie prečo by mal reklamovať vady diela alebo rozsah pred začatím súdneho konania, pretože od počiatku tvrdí, že akékoľvek práce na objekte W. N. a v jeho okolí boli bezodplatnou realizáciou, sponzorstvom zo strany stavebných firiem, najmä firmy p. X. a firiem, ktoré dohodil p. X., ktorý vyplácal p. B.. To, že práce nespochybňoval, ani ich rozsah, je dôkazom toho, že objednávka a dodanie prác v objeme 900 m³ je nezmyslom, ktorý sa nezakladá na pravde a zjavne o týchto dokumentoch v tom čase nemal vedomosť, keďže sa prvýkrát objavili až pri podaní žaloby. Nie je ani pravdivé tvrdenie, že nespochybňoval faktúru, nakoľko už v odpore voči platobnému rozkazu poukazoval na to, že tvrdenie žalobcu v návrhu na vydanie platobného rozkazu o tom, že nereaguje na akékoľvek výzvy je nepravdivé a nepodložené žiadnym hodnoverným dôkazom. K argumentácii prvoinštančného súdu, že nezaplatenie dane nemá vplyv na povinnosť objednávateľa zaplatiť zhotoviteľovi za dodané dielo dohodnutú cenu konštatoval, že je to pravda, ale pointa jeho tvrdenia spočívala v tom, že mohli byť len dva dôvody prečo žalobca nezaplatil daň z predmetnej faktúry, a to že chcel krátiť daň, alebo nemohol v danom roku daň z faktúry objektívne zaplatiť, pretože v danom roku faktúra reálne neexistovala, keďže nebola ešte vystavená. Nebolo podstatné pritom v akej mene bola faktúra vystavená, ale išlo o to, že faktúra bola preukázateľne antedatovaná, pretože v čase jej vystavenia žalobca objektívne nemohol vedieť aký je konverzný kurz EUR/SKK, s čím sa súd prvej inštancie nijako nevysporiadal. Z celého napadnutého rozsudku je evidentné, že prvoinštančný súd sa pri svojich úvahách opieral len o tie časti dôkazov (časti svedeckých výpovedí), ktoré mu zapadali do kontextu jeho záverov v prospech žalobcu, pričom tie dôkazy, argumenty a skutočnosti, ktoré boli v rozpore so závermi súdu prvej inštancie boli odignorované, riadne sa s nimi nevysporiadal, z dôvodu ktorého je celé napadnuté rozhodnutie arbitrárne a nezákonné. K platnosti zmluvy o dielo uviedol, že rozporuje uzavretie akejkoľvek odplatnej zmluvy. Predmet zmluvy nebol dostatočne určitým spôsobom dohodnutý, keď ani po 10 rokoch súdneho konania nebol žalobca schopný preukázať, ktoré stavebné práce a v akom rozsahu dodal. Neurčitosť dohody o predmete zakladá neplatnosť takejto zmluvy a žalobca môže mať nanajvýš nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno o tom, čo vlastne bolo predmetom diela a prvoinštančný súd ani dokazovaním po vyše 10 ročnom súdnom spore neustálil, ktoré práce mal žalobca dodať. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že to vlastne ani nebolo podstatné, pretože to vyplývalo z objednávky, protokolu a faktúry, ktorú mal podpísať i on, je nanajvýš arbitrárne, keďže existujú dôkazy, na ktoré súd prvej inštancie účelovo neprihliadol a ani sa s nimi nevysporiadal, že žalobca objektívne nemohol dodať uplatnené stavebné práce. Je zrejmé, že dokumenty sú v rozpore s realitou a skutočným stavom veci, preto nie je možné na nich postaviť a ustáliť žalobný nárok. Záverom namietol i závery súdu prvej inštancie ohľadne premlčania. Za moment plynutia premlčania považuje deň nasledujúci po dni údajného dodania diela, t.j. deň 4.12.2006 a tak musel byť nárok premlčaný (ak bola zmluva platná) najneskôr dňa 4.12.2009, potom je to žalobca kto je povinný túto skutočnosť relevantne spochybniť a preukázať, že k premlčaniu nedošlo, pretože premlčacia doba začala plynúť v iný deň. I sám prvoinštančný súd si uvedomil, že žalobca nepreukázal okamih, ktorým začalo plynúť premlčanie. Žiadny zo svedkov a ani nikto nebol schopný preukázať, kedy presne malo dôjsť k dokončeniu stavby VIII. W. N.. Nárok bol premlčaný už v roku 2009 a žaloba tak bola podaná oneskorene. Jediný relevantný a nespochybnený dátum je dátum odovzdania diela. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť,

eventuálne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; žiadal trovy konania.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že napadnutý rozsudok považuje v plnom rozsahu za legitímny, správny, vychádzajúci zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Súd prvej inštalácie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dôsledne vysporiadal so všetkými námietkami žalovaného, podrobne skúmal jeho vecnú legitimitáciu, uzatvorenie zmluvy o dielo a podmienky dojednané zmluvnými stranami a zároveň sa dôsledne venoval momentu ukončenia celej stavby O.. W. N. na Vydrici a poukázal vo vzťahu k údajne sfaľovaným podpisom žalovaného na znalecké dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že na dokumentoch, od ktorých on odvodzuje svoj nárok, je pravdepodobne podpísaný žalovaný. Žalovaný pri svojej obrane a vyjadreniach vôbec nebral do úvahy a je možné povedať, že úplne odignoroval zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.6.2018, č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 14 Co 179/2016, ktorým bol pôvodný rozsudok zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštalácie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Prvoinštančný súd v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. sa v zhode s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave vysporiadal s námietkou premlčania, vo vzťahu ku ktorej jednoznačne konštatoval, že k premlčaniu nároku nedošlo a súčasne žalovaný v postavení spotrebiteľa mal v zmysle zmluvy o dielo veľmi výhodné postavenie, keďže mal cenu za dielo uhradiť až po dokončení celej stavby O.. W. N., pričom sa oboznámil s dokumentáciou vzťahujúcou sa k zmluve o dielo, fotodokumentáciou, z ktorej vykonanie prác jednoznačne vyplýva, takže pri rozhodovaní vychádzal z nespochybných dôkazov potvrdzujúcich vykonanie diela. Odvolanie žalovaného smeruje v zásade k jednej namietanej skutočnosti, ktorou je rozsah prác v objeme 900 m³. Obrana žalovaného v odvolaní je vágna, bez akýchkoľvek dôkazov podporujúcich jeho tvrdenia a spočíva najmä v nepreukázaní existujúceho platného záväzkového vzťahu (zmluvy o dielo) a nedodaní diela. Novou namietanou skutočnosťou je nedodanie diela v dohodnutom rozsahu 900 m³. Z odvolania žalovaného nie je zrejmé, či podľa jeho názoru nebolo dielo dodané vôbec (napriek skutočnosti, že stavba a všetko jej príslušenstvo k dnešnému dňu stojí), alebo či bolo dodané v menšom ako deklarovanom rozsahu 900 m³. Žalovaný ďalej v odvolaní tvrdí, že on dielo objektívne dodať nemohol (neuvádza prečo), ale následne konštatuje, že objem stavebných prác v rozsahu 900 m³ nie je možné dosiahnuť, pričom neuvádzal z akého dôvodu nie je objem prác uskutočniteľný z jeho strany a ani žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení; od momentu odovzdania a prevzatia diela až do momentu vydania napadnutého rozsudku žalovaný nikdy rozsah prác nenamietal. Dal do pozornosti, že objednané práce boli odovzdané a prebraté žalovaným dňa 4.12.2006, ktorý bol prítomný pri textácii odovzdávacieho a preberacieho protokolu diela, nenamietal rozsah prác v celkovom objeme 900 m³, žiadne vady na týchto prácach, ani žiadne podstatné, či nepodstatné skutočnosti súvisiace s prevzatými prácami. Žalovaný odmietajúc uhradiť tieto práce, tomuto podriadil celé svoje ďalšie konanie spočívajúce v rôznych námietkach, ktoré uvádzal od počiatku začatia súdneho konania. I napriek tomu, že súdne konanie vo veci začalo už v roku 2012, prvý raz právny zástupca žalovaného namietal rozsah prác v objeme 900 m³ až v roku 2019. Je otázne, či túto námietku nepredniesol priamo iba právny zástupca žalovaného vychádzajúc zo spisového materiálu, nakoľko sám žalovaný rozsah prác do tej doby nikdy nenamietal. Ďalej sa žalovaný v odvolaní odvoláva najmä na vyjadrenia znalca Ing. I., ktorý konštatoval, že nie je možné zistiť kto práce vykonal a v akom rozsahu. On má za to, že znalec v žiadnom prípade nie je oprávnený vyjadrovať sa alebo konštatovať kto a aké práce vykonal, keďže sa v zmysle objednávky jedná o práce, pri ktorých je osoba realizátora prác nepochybná. Vyjadrenia znalca pritom nie sú znaleckým úkonom, posudkom, ani iným úkonom, ktorý je relevantný v konaní pred súdom. Nie je mu jasné, čo viedlo znalca ku konštatovaniu vyššie uvedených záverov, keďže uvedené je ďaleko za hranicou toho, čo je znalec oprávnený v konaní pred súdom tvrdiť. Ing. I., ktorý v tejto veci nevykonal znalecké dokazovanie, sa nemôže vyjadrovať k vecným dôkazom a pokiaľ on sám nebol schopný vypočítať aké množstvo prác sa na objekte vykonalo, nemôže túto skutočnosť ospravedlňovať objektívnou nemožnosťou vykonať znalecké ohodnotenie množstva vykonanej a prevzatej práce. Ide o subjektívny pocit uvedeného znalca, ten však môže byť spôsobený aj nedostatkom jeho odbornej znalosti, čo on odôvodňuje vyhotovením znaleckého posudku Ing. Mgr. V. B., v ktorom znalkyňa podrobne vypočítala množstvo vykonanej práce. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštalácie nikdy nepredložil dôkazy, ktoré by indikovali, že práce neboli vykonané. Práce hmatateľne sú vykonané (o čom predložil rozsiahlu dokumentáciu), pričom rozsah prác bol žalovaným odsúhlasený a súčasne žalovaný nepreukázal, že by si práce nechal vyhotoviť treťou osobou odlišnou od neho, resp. že ich vykonal sám. Žalovaný spochybnil i znalecký posudok Ing. Mgr. V. B., avšak tento znalecký posudok prvoinštančný súd pri rozhodovaní nebral do úvahy a aj bez predloženého znaleckého posudku mal dostatok podkladov pre svoje rozhodnutie. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní

o prepojení W. X. s tretím osobami uviedol, že sa žalovaný snaží presvedčiť súd, že práce sú účtované duplicitne, v inom konaní pred súdom tvrdí, že pôvodnému zhotoviteľovi L. B. mal práce uhradiť W. X. a zároveň, že zo strany zhotoviteľa došlo alebo ku kráteniu dane, alebo k antedatovaniu dokumentácie. Podaným odvolaním žalovaný nastoľuje ďalšie nové a nové účelovo vytvorené dôvody, pre ktoré by mala byť žaloba zamietnutá. V rámci celého konania bola obrana žalovaného veľmi premenlivá a menila sa v závislosti od dôkazov predložených ním. Žalovaný sa v konaní bráni tým, že dielo nebolo nikdy vykonané jeho právnym predchodcom, že nebolo vykonané v dojednanom rozsahu, že dielo malo byť vykonané bezodplatne, resp. malo byť sponzorované, že zmluva o dielo nikdy nebola medzi zmluvnými stranami uzatvorená, nikdy nepodpísal objednávku a že nárok na zaplatenie ceny diela je premlčaný. Rozhodne nie je preto prekvapením, že súd prvej inštancie konštatoval účelovosť obrany žalovaného. On sa domnieva, že bolo jednoznačne preukázané, že dielo bolo dodané, existuje, bolo vyhotovené v konkrétnom rozsahu konkrétnou osobou a rozsah, ako aj cena diela boli dohodnuté a odsúhlasené v zmysle zmluvy o dielo osobne žalovaným, ktorý mal podrobnú a presnú vedomosť o vykonávaní diela, vyskytoval sa na stavbe pravidelne a práce usmerňoval, dielo riadne prevzal, nikdy nenamietal vady alebo rozsah vykonania diela a jeho cenu. Poukázal na to, že žalovaný má vysokoškolské vzdelanie, je stavebný inžinier s odborom vodohospodárske stavby a tak je veľmi ťažko predstaviteľné, že takáto osoba, odborne absolútne znalá v problematike stavebných prác by prevzala práce, ktoré by neboli v zmysle dohody s ním v potrebnom množstve, akosti a zaviazal by sa zaplatiť cenu za tieto práce, ak by neboli vyhotovené k jeho spokojnosti. Žalovaný využívajúc svoj vek, postavenie a odbornú znalosť danej problematiky, sa ho snažil uviesť do omylu tým spôsobom, že svoje konanie podriadiť svojmu zámeru nezaplatiť za dodané práce dohodnutú cenu. Tento svoj názor opiera o ďalšie konanie žalovaného, ktorý odďaľoval úhradu za vykonané, odovzdané a prevzaté práce, aby po dokončení stavby celú nehnuteľnosť O.. W. N. na Vydrici previedol na iný právny subjekt, a to neziskový fond. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť; žiadal náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu zopakoval, že od samého počiatku popiera, že by bola uzavretá akákoľvek zmluva o dielo, alebo iná odplatná zmluva so žalobcom (resp. jeho právnym predchodcom). Po celý čas poukazoval na to, že aj keby zmluva o dielo bola uzavretá, nemohla byť uzavretá platne pre jej neurčitosť. Zásadný dôkaz o tom, že dodanie plnenia, ako to tvrdí žalobca, spočíva v znaleckom posudku Ing. B., dodanom samotným žalobcom, ktorým ho usvedčuje z toho, že objektívne nemohol dodať stavebné práce v okolí W. N. v objeme 900 m³. Znova vytkol prvoinštančnému súdu, že pochybil, ak odmietol vykonať výsluch znalca Ing. I., že nezobral do úvahy znalecký posudok Ing. B. a znova poukázal na neplatnosť zmluvy o dielo. Vytkol súdu prvej inštancie, že nesprávne právne a skutkovo posúdil otázku platnosti a určitosť údajnej zmluvy o dielo, nakoľko jeho závery sú v rozpore s ustálenou judikatúrou i samotnými dôkazmi (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 23 Cdo 4262/2011; rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 20 Cbo 9/2001, rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 3 Cob 61/2013, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.7.2018, sp.zn. IV. ÚS 142/2018). Prvoinštančný súd navyše zjavným a flagrantným spôsobom ignoroval dôkazy, ktoré jednoznačne boli v jeho prospech. Zotrval na odvolacom návrhu.

7. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

8. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 23. februára 2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

9. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným

dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

10. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

11. V predmetnej veci ide v poradí o druhý rozsudok súdu prvej inštancie; prvým rozsudkom zo dňa 3.7.2015, č.k. 8 C 46/2012-354, žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd na odvolanie žalobcu voči uvedenému rozsudku, uznesením zo dňa 22.6.2018, č.k. 14 Co 179/2016-498, zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 3.7.2015, č.k. 8 C 46/2012-354, v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd v uvedenom uznesení, okrem iného konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol minimálne predčasne, keď bez ďalšieho bližšieho skúmania sám ustálil, že žalobca mohol svoje právo voči žalovanému vykonať v deň po dni, keď došlo k odovzdaniu diela, teda dňa 5.12.2006. Odvolací súd mal za to, že je dôvodná odvolacia námietka žalobcu, že jeho nárok nie je premlčaný, keď z obsahu odovzdávacieho a preberajúceho protokolu zo dňa 4.12.2006 vyplýva, že odovzdané a následne prevzaté boli len tam špecifikované a zrealizované práce, ktoré boli vykonané na základe písomnej objednávky žalovaného zo dňa 26.4.2006, t.j. bola odovzdaná len časť diela v rozsahu súpisu prác tak, ako to vyplýva z obsahu odovzdávacieho a preberajúceho protokolu č. listu 11 spisu. Súd prvej inštancie následne neskúmal obsah ústne uzatvorenej zmluvy o dielo medzi spoločnosťou RRK, s.r.o. a žalovaným a tak nesprávne vec právne posúdil, keď žalobu z dôvodu vznesenej námietky premlčania zamietol bez toho, aby sa zaoberal aj argumentami. Za dôvodnú považoval odvolací súd i odvolaciu námietku žalobcu, že splatnosť ceny za dielo je predovšetkým na dohode zmluvných strán, a preto bude vecou súdu prvej inštancie, aby v ďalšom postupe mal za riadne preukázaný obsah ústnej zmluvy o dielo, doplnil dokazovanie prípadným výsluchom svedkov, ktorí boli účastní pri uzatváraní ústnej zmluvy o dielo a prítomní pri odovzdávaní a preberaní zrealizovaných prác na stavbe ku dňu 4.12.2006, opätovne vyhodnotil odovzdávací a preberací protokol čiastočne zrealizovaných prác na stavbe ku dňu 4.12.2006 vrátane textu: „vyjadrenia účastníkov preberacieho a odovzdávajúceho konania“, kedy bolo celé dielo na základe ústnej zmluvy o dielo dostavané a následne odovzdané, pretože z odovzdávacieho a preberacieho protokolu podľa názoru odvolacieho súdu nejde o dokončenie celej stavby O.. W. N., ale len o časť výkopových a zemných prác pri rekonštrukcii oporných múrov, konkrétne špecifikovaných v popise, nie o dokončenie celej stavby O.. W. N.. Uviedol, že prvoinštančný súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu i pokiaľ sa týka ustálenia začiatku plynutia premlčacej doby žalovaného nároku, až od ukončenia celého diela, až po dokončení stavby O.. W. N., pričom samozrejme prihliadne na všetky doplnením dokazovania zistené skutočnosti v súvislosti s podanou žalobou a opätovne vo veci rozhodne.

12. Súd prvej inštancie sa po vrátení veci odvolacím súdom riadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v jeho uznesení č.k. 14 Co 179/2016-498, zo dňa 22.6.2018, vykonal a doplnil vo veci dokazovanie za účelom zistenia, či nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy titulom zmluvy o dielo je dôvodný, pričom správne vyhodnotil vznesenú námietku žalovaného o premlčaní predmetného nároku za nedôvodnú (bod 12. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), keď Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd v uvedenom uznesení vyslovil právny názor, ktorým je súd prvej inštancie viazaný, že nárok žalobcu premlčaný nie je.

13. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalobca, resp. jeho právny predchodca a žalovaný uzatvorili zmluvu o dielo, pričom tento svoj záver aj náležite odôvodnil, s ktorým odvolací súd súhlasí. Nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu žalovaného v jeho odvolaní, že predmet zmluvy nebol dostatočne určitým spôsobom dohodnutý, že žalobca počas celého trvania tohto sporu nebol schopný preukázať, ktoré stavebné práce a v akom rozsahu dodal, pretože v objednávke žalovaného zo dňa 26.4.2006 je presne vymedzené aké stavebné práce a v akom rozsahu si objednal na objekte O. W. N., Z., E. M. (č.l. 9 spisu), ktoré všetky uvedené práce a v dohodnutom rozsahu prevzal dňa 4.12.2006, ako vyplýva z odovzdávacieho a preberacieho protokolu diela, ktorý podpísal (č.l. 11 spisu). Odvolací súd poukazuje na to, že dielom (predmetom

zmluvy o dielo) sa rozumie výsledok pracovnej činnosti (fyzickej alebo duševnej) zhotoviteľa, ktorá má materiálnu podobu, teda má charakter veci alebo jej zmeny (napríklad zhotovenie veci, oprava veci, úprava alebo údržba veci), pričom môže ísť o vznik celkom novej veci alebo len o nové súčasti veci, alebo zmenu ich vlastností (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 9.8.2000, sp.zn. 30 Cdo 2746/1999). Na platnosť zmluvy o dielo sa vyžaduje, aby bolo dielo v zmluve dostatočne určené (individualizované). V danej veci je z objednávky zo dňa 26.4.2006 zrejme, aké konkrétne špecifikované práce mal právny predchodca žalobcu (spoločnosť RRK s.r.o.) vykonať na stavbe - predmetnom mlyne a aj v akom rozsahu, takže predmet zmluvy bol dojednaný určite.

14. Tvrdenia žalovaného v jeho odvolaní, že súd prvej inštancie odignoroval dôkazy preukazujúce, že žalobca dielo nedodal, odvolací súd považuje za nedôvodné. Prvoinštančný súd vykonal vo veci riadne dokazovanie v súlade s intenciami odvolacieho súdu, ktorý zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie a uložil mu vykonať dokazovanie za účelom zistenia, či žalobca, resp. jeho právny predchodca, dielo dodal. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie za účelom preukázania, či bolo zo strany žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu dielo dodané a v akom rozsahu, pričom dospel k správnejmu záveru, že žalobca dielo v zmysle objednávky žalovaného riadne vykonal a aj dodal, ktorý záver v bodoch 11., 17. a 18. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia náležite vysvetlil, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a dodáva nasledovné. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný podpísal odovzdávací a preberací protokol diela zo dňa 4.12.2006, v ktorom je jasne popísaný popis zrealizovaných prác na stavbe a ich celkový objem (v súlade s objednávkou žalovaného) s tým, že žiadne nedorobky a vady nie sú, ďalej je v ňom uvedené súhlasné vyhlásenie účastníkov preberacieho protokolu (za dodávateľa L., konateľ spoločnosti RRK, s.r.o. a za objednávateľa žalovaný) o úhrade za zrealizované dielo a záručná doba 24 mesiacov. Žalovaný, ako aj konštatoval prvoinštančný súd v bode 11. odôvodnenia napadnutého rozsudku, nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie za účelom preukázania, že jeho podpis bol sfalšovaný, keď z listinného dôkazu (č.l. 225 spisu), a to záveru znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave zo dňa 19.2.2013, č. ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-2012/5871, vyplynulo, že podpisy žalovaného na jeho objednávke zo dňa 26.4.2006, odovzdávacom a preberacom protokole diela zo dňa 4.12.2006 i faktúre č. XXXXXXXX zo dňa 10.6.2008, ktorou bola vyfakturovaná žalovanému cena za ním objednané práce v sume 195.528,78 € (č.l. 12 spisu), pravdepodobne vyhotovil žalovaný. Ak žalovaný tvrdil, že podpisy na uvedenej objednávke, odovzdávacom a preberacom protokole diela i faktúre nie sú jeho, mal na preukázanie tohto tvrdenia povinnosť označiť dôkazné prostriedky spôsobilé preukázať pravdivosť tohto tvrdenia. Odvolací súd konštatuje, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže privodiť jej úspech v konaní a po druhé, že musí svoje tvrdenia aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 C.s.p., v spojení s § 185 C.s.p., podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena. Z právnej teórie vyplýva, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Odvolací súd preto zo všetkých uvedených dôvodov na odvoláciu námietku žalovaného o nedodaní prác a ich rozsahu zo strany žalobcu neprihliadol, rovnako tak že žalobca nepredložil žiadne dôkazy o tom, ktoré práce reálne dodal a v akom rozsahu, keď predložil odovzdávací a preberací protokol diela, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žiadne dodané práce a ich objem žalovaný u žalobcu nereklamoval, ani nenamietal tak, ako aj náležite uviedol prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

15. Odvolací súd neprihliadol ani na argumentáciu žalovaného uvedenú v jeho v odvolaní, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s tým, že p. X. označil za stavebné práce i práce týkajúce sa priamo na objekte W. N. (základová doska, základové pásy, nosné a výplňové murivo, betónáž stropov a priečok a schodiskových konštrukcií), pretože z odovzdávacieho a preberacieho protokolu diela je zrejmy popis zrealizovaných prác na stavbe žalobcom a aj ich objem, ktoré žalovaný prebral bez nedorobkov a vád, ktoré boli následne aj vyfakturované faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 10.6.2008, splatnou dňa 24.6.2008. Tak ako už bolo uvedené, prvoinštančný súd z vykonaného dokazovania správne ustálil čo bolo predmetom ústnej zmluvy o dielo, aké práce, v akom rozsahu si žalovaný u právneho predchodcu žalobcu objednal i za akú cenu a že tieto boli podľa tejto objednávky zo strany žalobcu vykonané. Z uvedeného dôvodu tak bolo bezpredmetné sa zaoberať aké ďalšie práce boli na predmetnej stavbe vykonané a kým. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008].

16. K ďalšej odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dokazovanie, ktorým by sa preukázalo v akom rozsahu a či vôbec bolo možné stavebné práce v objeme 900 m³ dodať zo strany žalobcu a že odignoroval stanovisko Ing. V. I., PhD., odvolací súd poukazuje na to, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsobov, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu, t.j. právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). K procesným právam strany nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozsah a mieru, v ktorej sa dokazovanie vykoná, určí súd. V danej veci súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia riadne vysvetlil z akého dôvodu nevykonal dokazovanie výsluchom Ing. I. (bod 20.), s ktorým sa odvolací súd stotožňuje a dodáva, že nevykonanie tohto dôkazu nie je postupom, ktorým prvoinštančný súd odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, ako namietal žalovaný v odvolaní, pretože súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 24.6.2020 na návrh žalovaného, aby bol vypočutý Ing. I. za účelom preukázania, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že sporné práce vykonal a v akom rozsahu uviedol, že tento dôkaz nevykoná, nakoľko ho považuje za neúčelný a nevhodný (č. I. 1117 spisu). Z obsahu spisu vyplýva, že Ing. V. I., PhD., riaditeľ P. stavebnej ekonomiky, s.r.o., Bratislava, emailom zo dňa 3.12.2019 oznámil prvoinštančnému súdu, že na položené otázky (tieto sú uvedené v emaily) nie sú schopní odpovedať formou znaleckého posudku, ktorý by spĺňal požiadavky na preskúmateľnosť a verifikovanosť odpovedí (č.l. 851 spisu). Súd prvej inštancie spolu s predvolaním na pojednávanie konané dňa 11.2.2020, doručoval právnym zástupcom sporových strán i oznámenie, že žalovaným navrhnuté znalecké dokazovanie nebude vykonané, nakoľko sa súdu nepodarilo nájsť znalca, ktorý by navrhovaný znalecký posudok vypracoval, aj napriek predloženým dokumentom zo strany žalobcu (č.l. 857 spisu). Následne na tomto pojednávaní oboznámil strany sporu (právny zástupca žalovaného bol prítomný na tomto pojednávaní) s tým, že nebolo možné vykonať znalecké dokazovanie, nakoľko znalec, ktorý prisľúbil súdu súčinnosť, mu oznámil, že napriek predloženým požadovaným dokladom zo strany žalobcu, nevie znalecký posudok vykonať (č.l. 865 spisu), pričom žalovaný, resp. jeho právny zástupca nevyužil možnosť vyjadriť sa k tomu, že súd prvej inštancie nevykoná ním navrhnuté dokazovanie, z dôvodu ktorého odvolací súd považuje tvrdenia žalovaného v jeho odvolaní, že prvoinštančný súd odignoroval stanovisko Ing. V. I. za nedôvodné, pričom nejde ani o vadu konania ako namietal žalovaný v odvolaní, nakoľko súd prvej inštancie pri vykonávaní dokazovania postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, a to § 185 a nasl. C.s.p. (ako aj Občiansky súdny poriadok účinným do 30.6.2016). Odvolací súd na argumentáciu žalovaného v odvolaní, že závery prvoinštančného súdu uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia týkajúce sa znaleckého posudku Ing. B. sú zmaťočné

a nepreskúmateľné taktiež neprihliadol, pretože súd prvej inštancie zo znaleckého posudku Ing. B. pri rozhodovaní nevychádzal (bod 21.).

17. Odvolací súd súhlasí i s argumentáciou prvoinštančného súdu uvedenou v bodoch 13. až 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých dostatočným a jasným spôsobom odôvodnil svoj záver o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úhradu za zrealizované dielo, s čím odvolací súd súhlasí. Žalobca faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 10.6.2008, vyfakturoval žalovanému na základe jeho objednávky zo dňa 26.4.2006 za práce vykonané na W. N., ktoré sú v tejto faktúre vyšpecifikované, sumu 195.528,78 €, ktorá zodpovedá cene, ktorú si strany sporu dohodli vopred v zmysle uvedenej objednávky v sume 5.500,- Sk bez DPH za m³ muriva. Nebolo možné súhlasiť s tvrdením žalovaného v jeho odvolaní, že faktúra bola antedatovaná, pretože v čase jej vystavenia žalobca objektívne nemohol vedieť aký je konverzný kurz EUR/SKK. Slovenská republika síce zaviedla menu euro od 1.1.2009, ale kurz koruny voči euru bol zafixovaný a stanovený výmenný kurz vo výške 30,126 Sk za 1,- € skôr ako pred uvedeným dátumom. Suma 5.500,- Sk predstavuje 182,56 € x 900 m³ = 164.309,90 € x 19 % DPH 31.218,88 € = 195.528,78 €. Uvedenú faktúru žalovaný prevzal a pri jej prevzatí nenamietal, že by bola vystavená v nesprávnej mene alebo výške za dodané práce a v dohodnutom objeme. Znaleckým dokazovaním (bod 14. odôvodnenia tohto rozsudku) bolo pritom preukázané, že podpis žalovaného na tejto faktúre je pravdepodobne jeho. Ak žalovaný spochybňoval predmetnú faktúru, mal na preukázanie tejto skutočnosti označiť a predložiť dôkazy, čo neurobil. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na bod 14. odôvodnenia tohto rozsudku týkajúci sa dôkazného bremena.

18. K odvolacím námietkam žalovaného o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

19. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

20. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že napadnutý rozsudok je arbitrárny a nezákonný, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., pričom

z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je možné zistiť, čoho sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný, aké skutočnosti tvrdili, aké dôkazy označili, aké prostriedky procesnej obrany a útoku použili. Prvoinštančný súd jasne a stručne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, aj ako vec právne posúdil, preto nie je možné napadnutý rozsudok považovať za arbitrárny. Odvolací súd opätovne poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí ani to, aby súd dal sporovým stranám odpoveď na všetky jej nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je ale nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09, I. ÚS 361/2010 a podobne).

21. Odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. aj vo výroku II. o náhrade trov konania, pretože žalovaný podal odvolanie voči napadnutému rozsudku v celom rozsahu, t.j. aj do výroku II. o náhrade trov konania, ale svoje odvolanie v tomto rozsahu vôbec neodôvodnil, preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

24. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).